

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องความคิดเห็นของครูภาษาไทยและนักเรียนเกี่ยวกับรายการโทรทัศน์
ที่มีผลต่อการเรียนภาษาไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย สรุปผลได้ดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของครูภาษาไทยและนักเรียนเกี่ยวกับรายการโทรทัศน์
ที่มีผลต่อการเรียนภาษาไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย
2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูภาษาไทยกับนักเรียนเกี่ยวกับรายการ
โทรทัศน์ที่มีผลต่อการเรียนภาษาไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

ตัวอย่างประชากร

ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ ครูภาษาไทยที่สอนระดับชั้นมัธยมศึกษา
ตอนปลาย จำนวน 90 คน และนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 600 คน จาก
โรงเรียนรัฐบาล สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 30 โรงเรียน โดยการสุ่ม
ตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling)

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามขึ้น 1 ชุด โดยได้แนวการสร้างแบบสอบถามจากการศึกษา
หนังสือ เอกสาร บทความ งานวิจัย และการสัมภาษณ์ครูภาษาไทย นักเรียนเกี่ยวกับการเรียน
การสอนภาษาไทย และเจ้าหน้าที่ของสถานีโทรทัศน์เกี่ยวกับรายการโทรทัศน์ แบบสอบถามจะ
ถามเกี่ยวกับรายการโทรทัศน์ที่มีผลต่อการเรียนภาษาไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย
แบบสอบถามที่สร้างขึ้นนี้เป็นแบบตรวจคำตอบ (Check-list) แบบมาตราส่วนประเมินค่า
(Rating Scale) และแบบปลายเปิด (Open End) แบบสอบถามของครูและนักเรียนจะ
แตกต่างกันในตอนที่ 1 เกี่ยวกับสภาพภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม ตอนที่ 2 และ 3 ใช้แบบ
สอบถามชุดเดียวกัน ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับครูภาษาไทย จำนวน 15 คน

และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 30 คน จากโรงเรียนสวนกุหลาบ โรงเรียนพุทธจักร และโรงเรียนวัดนายโรง แล้วนำมาปรับปรุงเพื่อใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่สุ่มไว้ เป็นครูภาษาไทย จำนวน 90 คน นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 615 คน ผู้วิจัยได้รับแบบสอบถามครูคืนมา 90 ชุด คิดเป็นร้อยละ 100.00 แบบสอบถามนักเรียน 610 ชุด คิดเป็นร้อยละ 98.37 จากนั้นนำข้อมูลที่ได้รับมาวิเคราะห์หาค่าร้อยละ (Percentage) ค่ามัชฌิมเลขคณิต (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และค่าที (t - test)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

จากการวิเคราะห์ข้อมูลสรุปผลได้ดังนี้

1. ครูภาษาไทยส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง อายุระหว่าง 31 - 35 ปี วุฒิสถุระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่า มีประสบการณ์ในการสอนภาษาไทยระหว่าง 11 - 15 ปี และนักเรียนส่วนใหญ่เป็นหญิง ศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

2. การชมรายการโทรทัศน์ของครูภาษาไทยและนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ผลปรากฏว่า

- 2.1 ครูทั้งหมด และนักเรียนส่วนใหญ่ ชมรายการโทรทัศน์ที่บ้านตัวเอง
- 2.2 ครูและนักเรียนส่วนใหญ่ ชมรายการโทรทัศน์ทุกวัน
- 2.3 ครูและนักเรียนส่วนใหญ่ ชมรายการโทรทัศน์ของทุกช่องเป็นประจำ
- 2.4 ในวันธรรมดา ครูส่วนใหญ่ชมรายการโทรทัศน์ในช่วงเวลา 20.00 - 21.00 น. นักเรียนส่วนใหญ่ชมรายการโทรทัศน์ในช่วงเวลา 17.00 - 18.30 น. ส่วนในวันเสาร์ - อาทิตย์ ครูส่วนใหญ่ชมรายการโทรทัศน์ในช่วงเวลาที่ไม่แน่นอน นักเรียนส่วนใหญ่ชมรายการในช่วงเวลา 10.00 - 12.00 น.

2.5 ครูส่วนใหญ่สนใจชมรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีและการศึกษา นักเรียนส่วนใหญ่สนใจชมรายการประเภทดนตรี

3. ครูภาษาไทยและนักเรียนเห็นด้วยว่า การชมรายการโทรทัศน์มีผลดีปานกลางต่อการเรียนภาษาไทย เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูภาษาไทยและนักเรียน โดยเฉลี่ยแล้วมีความเห็นว่าการชมรายการโทรทัศน์มีผลดีต่อการเรียนภาษาไทยไม่แตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ 0.05 และมีความเห็นว่าการชมรายการโทรทัศน์ช่วยทำให้ทัศนคติที่ดีต่อวิชาภาษาไทย

และเห็นประโยชน์ของการสื่อสารทางโทรทัศน์ ช่วยจัดข้อสงสัยบางประการเกี่ยวกับความรู้ทางภาษาไทยให้หมดไป ช่วยให้การแสดงความคิดเห็น การวิพากษ์วิจารณ์เรื่องต่าง ๆ โดยเฉพาะเรื่องภาษาไทยดีขึ้น ช่วยฝึกความคิดและเขาวนปัญญาทางด้านภาษาไทย แลกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

4. ครูภาษาไทยและนักเรียนเห็นด้วยว่าการชมรายการโทรทัศน์มีผลเสียปานกลางต่อการเรียนภาษาไทย เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูภาษาไทยและนักเรียนเกี่ยวกับเรื่องนี้ โดยเฉลี่ยแล้วมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

5. ครูภาษาไทยเห็นด้วยว่า รายการโทรทัศน์ให้ความรู้ในด้านการฟังปานกลาง แต่นักเรียนเห็นว่าให้ความรู้ด้านนี้มาก เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูและนักเรียนเกี่ยวกับเรื่องนี้ โดยเฉลี่ยแล้วมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ 0.05

6. ครูภาษาไทยเห็นด้วยว่า รายการโทรทัศน์ให้ความรู้ในด้านการพูดมาก แต่นักเรียนเห็นด้วยให้ความรู้ในด้านนี้ปานกลาง เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูและนักเรียนเกี่ยวกับเรื่องนี้พบว่า โดยเฉลี่ยแล้วมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ 0.05 เมื่อพิจารณารายข้อย่อย ครูและนักเรียนมีความเห็นว่า รายการโทรทัศน์ให้ความรู้เกี่ยวกับการพูดจากการท่องจำ เช่น การแสดงละคร แลกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

7. ครูภาษาไทยและนักเรียนเห็นด้วยว่า รายการโทรทัศน์ให้ความรู้ด้านการอ่านปานกลาง เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูภาษาไทยและนักเรียนเกี่ยวกับเรื่องนี้พบว่า โดยเฉลี่ยแล้วมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

8. ครูภาษาไทยและนักเรียนเห็นด้วยว่ารายการโทรทัศน์ให้ความรู้ทางด้านการเขียนปานกลาง เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูและนักเรียนเกี่ยวกับเรื่องนี้พบว่า โดยเฉลี่ยแล้วมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

9. ครูภาษาไทยและนักเรียนเห็นด้วยว่า รายการโทรทัศน์ให้ความรู้ทางด้านหลักภาษาและวรรณคดีปานกลาง เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูภาษาไทยและนักเรียนเกี่ยวกับเรื่องนี้ พบว่า โดยเฉลี่ยแล้วมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

10. ครูภาษาไทยและนักเรียนเห็นด้วยว่ารายการโทรทัศน์ช่วยเพิ่มพูนทักษะการฟังปานกลาง เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูและนักเรียนเกี่ยวกับเรื่องนี้ พบว่า โดยเฉลี่ยแล้วมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

11. ครูภาษาไทยและนักเรียนเห็นด้วยว่า รายการโทรทัศน์ช่วยเพิ่มพูนทักษะการพูดปานกลาง เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูและนักเรียนเกี่ยวกับเรื่องนี้ พบว่าโดยเฉลี่ยแล้วมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

12. ครูภาษาไทยและนักเรียนเห็นด้วยว่ารายการโทรทัศน์ช่วยเพิ่มพูนทักษะการอ่านปานกลาง เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูและนักเรียนเกี่ยวกับเรื่องนี้ โดยเฉลี่ยแล้วมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ 0.05

13. ครูภาษาไทยและนักเรียนเห็นด้วยว่ารายการโทรทัศน์ช่วยเพิ่มพูนทักษะการเขียนปานกลาง เมื่อพิจารณารายข้อย่อย จะเห็นว่าครูและนักเรียนเห็นด้วยว่ารายการโทรทัศน์ช่วยให้สามารถเขียนร้อยกรองได้ดีขึ้นน้อย เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูและนักเรียนเกี่ยวกับรายการโทรทัศน์ช่วยเพิ่มพูนทักษะการเขียนแล้ว โดยเฉลี่ยมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 เมื่อพิจารณารายข้อย่อย จะเห็นว่าครูและนักเรียนมีความเห็นว่ารายการโทรทัศน์ช่วยให้สามารถเขียนคำได้ถูกต้องตามพจนานุกรมช่วยให้สามารถเขียนร้อยแก้วได้ดีขึ้น เช่น บทความ สารคดี ข่าว ไม่แตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ 0.05

14. ครูภาษาไทยและนักเรียนส่วนใหญ่ให้ความเห็นเกี่ยวกับปัญหาการเรียนภาษาไทยของนักเรียนที่เกิดจากการชมรายการโทรทัศน์ไว้ว่า การใช้ภาษาในการพูด การอ่านและการเขียนในรายการโทรทัศน์ ความรู้ทางภาษาไทยที่ใช้ประกอบรายการไม่เหมาะสมและผิดพลาดขัดกับหลักเกณฑ์ทางภาษาไทย ทำให้เกิดผลเสียแก่การเรียนภาษาไทยของนักเรียน

15. ข้อเสนอแนะในการแก้ไขปรับปรุงรายการโทรทัศน์เพื่อให้เกิดประโยชน์แก่การเรียนภาษาไทย ครูภาษาไทยและนักเรียนส่วนใหญ่เสนอแนะไว้ดังนี้ ควรเพิ่มรายการที่ให้ความรู้ทางภาษาไทยโดยตรงทุกสถานี ให้มีการเปลี่ยนแปลงวิธีการเสนอรายการเสมอ ๆ โฆษกพิธีกร ควรจะได้คัดเลือกบุคคลที่มีความรู้ความสามารถทั้งในด้านการพูดและการดำเนินรายการ มีบุคลิกภาพที่ดีเหมาะสม ในด้านเนื้อหาของรายการควรมีเนื้อหาที่เป็นประโยชน์ในการเรียนภาษาไทยให้มากขึ้น และควรระมัดระวังให้มีความถูกต้อง

16. ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับรายการโทรทัศน์ของไทยในปัจจุบัน ครูและนักเรียนส่วนใหญ่ให้ข้อเสนอแนะว่า ควรควบคุมและลดจำนวนรายการโฆษณา รายการเกม ภาพยนตร์จีน ญี่ปุ่น ควรเพิ่มรายการที่ส่งเสริมเอกลักษณ์ไทยให้มากขึ้น คณะกรรมการบริหารวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ (กบว.) ควรจะปฏิบัติหน้าที่อย่างมีประสิทธิภาพ

อภิปรายผลการวิจัย

1. ครูภาษาไทยและนักเรียนส่วนใหญ่ชมรายการโทรทัศน์ที่บ้านตัวเองซึ่งตรงกับผลการวิจัยของ ศิริรัตน์ เจริญศักดิ์ (2513: 61) สุรัตน์ เมธิกุล (2515: 110) และ ภัทรภูรี ประยูรเกียรติ (2520: 48) ที่พบว่า นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย และมีสื่อสื่อสารมวลชน ส่วนมากชมรายการโทรทัศน์ที่บ้านของตน แสดงให้เห็นว่าโทรทัศน์จัดเป็นสิ่งจำเป็นของครอบครัว อาจจะเป็นเพราะการขยายตัวของการถ่ายทอดสถานีเครือข่ายมีมากขึ้น และราคาของเครื่องรับโทรทัศน์ไม่สูงเกินไปที่จะซื้อมาไว้ชมที่บ้านของตนเอง นอกจากนี้ การมีโทรทัศน์ที่บ้านของตนเองเป็นการประหยัดเวลาและค่าใช้จ่ายในการไปพักผ่อนนอกบ้านอีกด้วย

ความบ่อยครั้งของการชมรายการโทรทัศน์ ผลการวิจัยพบว่าครูภาษาไทยและนักเรียนส่วนใหญ่ชมรายการโทรทัศน์ทุกวัน ซึ่งตรงกับผลการวิจัยของ ศิริรัตน์ เจริญศักดิ์ (2513: 62) สมพงษ์ แดงดาต (2519: 48) และ ภัทรภูรี ประยูรเกียรติ (2520: 50) ที่พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย และผู้ปกครองชมรายการโทรทัศน์ทุกวัน แสดงให้เห็นว่า โทรทัศน์เป็นสื่อมวลชนที่มีบทบาทและอิทธิพลต่อชีวิตประจำวันอย่างมาก การชมรายการโทรทัศน์ได้กลายมาเป็นกิจวัตรประจำวัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะสภาวะแวดล้อมทำให้เกิดความเครียดทั้งจากการทำงาน การเล่าเรียนและการสัญจรไปมา ดังนั้นเมื่อกลับมาถึงบ้านจึงได้อาศัยความบันเทิงจากรายการโทรทัศน์เป็นสิ่งที่ช่วยผ่อนคลายความเครียด เพราะโทรทัศน์จะเสนอความบันเทิงเป็นหลัก ดังที่ มุญทิวา นาคะตะ (2524: 3) ได้กล่าวถึงการดำเนินงานของสถานีโทรทัศน์ไว้ว่า สถานีโทรทัศน์จำเป็นต้องดำเนินการในรูปแบบธุรกิจ มีรายได้จากค่าเช่าเวลา ดังนั้นการให้ความบันเทิงจึงเป็นวัตถุประสงค์หลักของสถานี

สถานีโทรทัศน์ที่ชมรายการเป็นประจำ ผลการวิจัยพบว่า ทั้งครูและนักเรียนชมรายการโทรทัศน์ของทุกช่องเป็นประจำ ซึ่งต่างจากผลการวิจัยของ อนันต์ธนา อังกินันท์ (2518: 64)

สมพงษ์ แดงคาด (2519: 59) ที่พบว่า นักเรียน นิสิตนักศึกษา อาจารย์ และประชาชน ชอบชมรายการโทรทัศน์ของสถานีโทรทัศน์ช่อง 9 และต่างจากผลการวิจัยของ ฉัตรชัย ยังพลจันทร์ (2520: 49) ภัทรภู่ ประยูรเกียรติ (2520: 54) ซึ่งพบว่า นักเรียน นิสิต นักศึกษา และประชาชน สนใจชมรายการของสถานีโทรทัศน์สีกองทัพบกช่อง 7 แสดงให้เห็นว่า การที่ผลการวิจัยแตกต่างกันในหัวข้อดังกล่าว เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างประชากรต่างกัน นอกจากนี้ อาจจะเป็นเพราะในปัจจุบันนี้ การจัดรายการโทรทัศน์ของแต่ละสถานีมักจะมีลักษณะคล้ายกัน มีการเลียนแบบกัน พยายามที่จะแข่งขัน ทั้งนี้เป็นเรื่องของธุรกิจ เช่น สถานีโทรทัศน์สีช่อง 3 แต่เดิมมีนโยบายผลิตละครโทรทัศน์เป็นหลัก แต่ภายหลังความนิยมในการชมละครลดลง จึงต้อง เปลี่ยนมาจัดรายการเกมโชว์ ซึ่งกำลังได้รับความนิยม เป็นที่น่าสังเกตว่า ลักษณะรูปแบบของ รายการโทรทัศน์จะคล้ายกันทุกสถานี ดังนั้นจึงมีรายการที่น่าสนใจ น่าติดตามชมเท่า ๆ กัน

ช่วงเวลาในการชมรายการโทรทัศน์ ผลการวิจัยพบว่า ในวันธรรมดาครูภาษาไทย จะชมรายการในช่วงเวลา 20.00 - 21.00 น. ส่วนนักเรียนจะชมในช่วงเวลา 17.00 - 18.30 น. ในวันเสาร์ - อาทิตย์ ครูจะชมในช่วงเวลาที่ไม่แน่นอน ส่วนนักเรียนจะชมในช่วงเวลา 10.00 - 12.00 น. ซึ่งแตกต่างจากผลการวิจัยของ อนันต์ธนา อังกินันท์ (2518: 63) ที่พบว่า นักเรียน นิสิตนักศึกษา อาจารย์ และประชาชนชอบชมรายการโทรทัศน์ ในช่วงเวลา 18.30 - 20.00 น. และผลการวิจัยของ ภัทรภู่ ประยูรเกียรติ (2520: 51) พบว่า ในวันธรรมดานักเรียนชอบชมรายการโทรทัศน์ในช่วงเวลา 19.00 - 20.00 น. แสดงให้เห็นว่า การที่ผลการวิจัยแตกต่างกันไปเนื่องมาจากการกำหนดเวลาแพร่ภาพออกอากาศ เปลี่ยนแปลงไป และการเสนอรายการที่เหมาะสมกับเพศ วัย ความสนใจ ความต้องการของผู้ชม อยู่ในเวลาที่แตกต่างกันไป ผู้วิจัยเห็นว่าการศึกษาที่ครูภาษาไทยชอบชมรายการในช่วงเวลา 20.00 - 21.00 น. นั้น อาจจะเป็นเพราะเป็นช่วงเวลาที่เสร็จภารกิจในบ้านแล้ว และเป็นช่วงเวลาที่ทุกสถานีเสนอข่าวประจำวันซึ่งครูส่วนมากสนใจชม สำหรับนักเรียนสนใจชมในช่วงเวลา 17.00 - 18.30 น. อาจจะเป็นเพราะเป็นเวลาที่เด็กพักผ่อนและทำการบ้าน บำรุงสุข สีหอำไพ จ่านอง วิบูลศรี และสุกัญญา ศีระวนิช (2518: 8) ได้ทำการวิจัยพบว่า เด็กส่วนใหญ่ติดโทรทัศน์มากและมักจะทำการบ้านไปพร้อมกับการชมโทรทัศน์ อีกประการหนึ่งคือ คณะกรรมการบริหารวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ กบว. ได้กำหนดให้ช่วงเวลานี้เป็นรายการสำหรับเด็กด้วย ต่อจากช่วงเวลา 18.30 น. สถานีโทรทัศน์กองทัพบกช่อง 5

และสถานีโทรทัศน์สีช่อง 3 จะปิดการแพร่ภาพออกอากาศจนถึงเวลา 20.00 น. ส่วนช่อง 7 และช่อง 9 จะมีรายการโทรทัศน์เพื่อการศึกษาของมหาวิทยาลัยรามคำแหงและมหาวิทยาลัย สุโขทัยธรรมมาธิราช ซึ่งเป็นรายการที่เด็กส่วนใหญ่ไม่สนใจเพราะเป็นวิชาการมากเกินไป เด็ก ส่วนใหญ่จะชมรายการโทรทัศน์เพื่อความบันเทิงมากกว่า ดังผลการวิจัยของ สมพงษ์ แดงคาด (2519: 53) และฉัตรชัย ยังพลพันธ์ (2520: 37) พบว่า รายการโทรทัศน์ที่เด็กส่วนมาก ชอบชมคือ รายการบันเทิง และจากผลการวิจัยของ บังอร พิศพัฒน์ (2515: 80-83) พบว่า วัยรุ่นมีความสนใจรายการโทรทัศน์เพื่อศึกษาน้อย

รายการโทรทัศน์ที่สนใจ ผลการวิจัยพบว่า ครูส่วนใหญ่สนใจชมรายการประเภทสารคดี และการศึกษา และสนใจชมภาพยนตร์เรื่องจักร ๆ วงศ์ ๆ น้อยที่สุด นักเรียนส่วนใหญ่ชมรายการ ประเภทดนตรีและสนใจชมละครรำ (นาฏศิลป์ไทย) น้อยที่สุด ซึ่งตรงกับผลการวิจัยของ ศิริรัตน์ เจริญศักดิ์ (2513: 74) และ สมศรี ศรีประไพ (2513: 65) ที่พบว่า นักเรียน ชายหญิงสนใจชมรายการโทรทัศน์เกี่ยวกับดนตรีและเพลง แต่แตกต่างจากผลการวิจัยของ รัญจวน มินะประดิษฐ์ (2513: 88) ที่พบว่า นักเรียนชายหญิงสนใจชมรายการภาพยนตร์บันเทิง มากที่สุด และสนใจชมรายการภาษา ศาสนาต่าง ๆ และรายการโฆษณาสินค้าอื่น ๆ น้อยที่สุด นอกจากนั้น ยังแตกต่างกับผลการวิจัยของ สุรีย์ประภา ครัยเวช (2523: 49) ที่พบว่า รายการโทรทัศน์ที่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นทั้งชายและหญิงส่วนใหญ่สนใจชมได้แก่ ภาพยนตร์ แสดงให้เห็นว่า ความสนใจ ความนิยมมีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่า จากผลการวิจัยที่พบว่า ครู ส่วนใหญ่ชมรายการประเภทสารคดีและการศึกษานั้น อาจจะเนื่องมาจากในปัจจุบันนี้วิทยาการ ต่าง ๆ ก้าวหน้ามากขึ้น ครูจึงจำเป็นต้องรู้ เข้าใจ และมีความคิดที่ทันกับความก้าวหน้าเหล่านั้น ส่วนรายการภาพยนตร์เรื่องจักร ๆ วงศ์ ๆ ที่ครูสนใจน้อยที่สุด เพราะเรื่องราวเป็นอกนิหาร เพื่อฝัน ไม่มีในชีวิตจริง สิ่งใดที่ไม่มีผลต่อการดำเนินชีวิตก็มักจะไม่สนใจ สำหรับนักเรียน ส่วนใหญ่สนใจชมรายการประเภทดนตรี อาจจะ เป็นเพราะเหตุผล 3 ประการ คือ จากการ สืบสำรวจรายการโทรทัศน์ทุกสถานี จะพบว่ามีรายการดนตรีให้ชมหลายรายการ ทั้งที่เป็น การ เสนอคนคริล้วน ๆ และดนตรีประกอบรายการเกมโชว์ ผู้เล่นผู้แสดงดนตรีในปัจจุบันก็อยู่ในวัย ที่กำลังเรียนเป็นส่วนมาก ซึ่งสถานีโทรทัศน์ให้การส่งเสริมทั้งฟังและเล่นดนตรีเอง ประการที่ สอง หลักสูตรการเรียนการสอนตามโรงเรียนและมหาวิทยาลัย ตลอดจนหน่วยงานเอกชนได้ เปิดสอนดนตรีกันอย่างแพร่หลาย ประการที่สาม หน่วยงานธุรกิจเอกชนให้การสนับสนุน ส่งเสริม

ทางด้านดนตรี โดยการจัดประกวดการขับร้องและการเล่นดนตรีเป็นประจำทุกปี ส่วนรายการที่นักเรียนสนใจน้อยที่สุด ได้แก่ ละครรำ (นาฏศิลป์ไทย) อาจจะเป็นเพราะศิลปะทางด้านนี้ขาดการส่งเสริมอย่างมากหากเทียบกับรายการดนตรี

2. ความคิดเห็นของครูภาษาไทยและนักเรียนเกี่ยวกับการชมรายการโทรทัศน์มีผลต่อการเรียนภาษาไทย ผลการวิจัยพบว่า ครูและนักเรียนเห็นว่ารายการโทรทัศน์มีผลดีปานกลางต่อการเรียนภาษาไทย ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ อารี ยังสกุล (2514: 58-68) ที่พบว่า โอกาสที่นักเรียนได้อ่านหนังสือพิมพ์ ฟังวิทยุ และดูโทรทัศน์ เป็นเหตุให้นักเรียนในกรุงเทพมหานครมีความสามารถในการเขียนดีกว่านักเรียนในจังหวัดสุราษฎร์ธานี และผลการวิจัยของ ศิวะพร สุคนธ์พงศ์เผ่า (2521: 91) พบว่าสื่ออิเล็กทรอนิกส์นำผลดีมาสู่นักเรียน คือ ช่วยส่งเสริมการใช้ภาษาไทยในด้านช่วยสังเกตการใช้ศิลปะการอ่านและการพูด ครูภาษาไทยเห็นด้วยว่า รายการโทรทัศน์ช่วยทำให้มีทัศนคติที่ดีต่อวิชาภาษาไทย และเห็นประโยชน์ของการสื่อสารทางโทรทัศน์ ปานกลาง ส่วนนักเรียนเห็นด้วยในเรื่องนี้ว่าอยู่ในระดับมาก แสดงให้เห็นว่า ครูและนักเรียนเข้าใจและวัด "ทัศนคติ" แตกต่างกัน ครูอาจจะวัดทัศนคติของนักเรียนต่อการเรียนภาษาไทยจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพราะเชื่อว่าทัศนคติในการเรียนเป็นองค์ประกอบอย่างหนึ่งที่น่าจะมีผลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ดังที่ นภาพร เมษรชานมิช (2515: ๖) ได้ทำการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงมีนิสัยในการเรียนและทัศนคติต่อการเรียนดีกว่านักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำ ส่วนนักเรียนอาจจะวัดทัศนคติของตนเองต่อการเรียนภาษาไทยโดยการสังเกตความรู้สึก

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูภาษาไทยและนักเรียนเกี่ยวกับการชมรายการโทรทัศน์มีผลต่อการเรียนภาษาไทย โดยเฉลี่ยแล้ว ทั้งครูและนักเรียนมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ 0.05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน แสดงให้เห็นว่าครูและนักเรียนมีความเห็นสอดคล้องกัน

ผู้วิจัยเห็นว่า โทรทัศน์บางรายการมีผลต่อการเรียนภาษาไทยไม่น้อย แม้จะไม่ได้ให้ความรู้โดยตรง ก็ยังมีส่วนกระตุ้นให้คนอ่านหนังสือ หรืออย่างน้อยก็ตระหนักถึงความสำคัญของหนังสือซึ่ง กัทธฤรี ประยูรเกียรติ (2519: 207-209) ได้สรุปผลการวิจัยของสถานีโทรทัศน์ บี.บี.ซี. เกี่ยวกับอิทธิพลของโทรทัศน์ที่มีต่อการอ่านของเด็กไว้ว่า รายการ แจกกาโนรี

ซึ่งเป็นรายการเล่านิทาน 15 นาที ประจำวันของสถานี บี.บี.ซี. (B.B.C.) มีเด็กผู้ปกครอง ครู และบรรณาธิการ ให้คำตอบในการสัมภาษณ์ว่า เด็กผู้ชมรายการนี้มีความต้องการอ่านหนังสือด้วยความเต็มใจ

3. ความคิดเห็นของครูภาษาไทยและนักเรียนเกี่ยวกับการชมรายการโทรทัศน์ มีผลเสียต่อการเรียนภาษาไทย ผลการวิจัยพบว่า ครูและนักเรียนเห็นด้วยว่าการชมรายการโทรทัศน์มีผลเสียปานกลางต่อการเรียนภาษาไทย ซึ่งตรงกับผลการวิจัยของ ศิวะพร สุคนธ์พงศ์เผ่า (2521: 91) ที่พบว่า 'สื่ออิเล็กทรอนิกส์นำผลเสียมาให้แก่เด็ก เป็นที่น่าสังเกตที่ครูเห็นว่า ผู้แสดงดลกใช้ภาษาไม่สุภาพและมีเจตนาล่อไปในเรื่องเพศ ทำให้นักเรียนนำไปใช้ในการพูดและเขียน นักเรียนได้รับแบบอย่างการใช้ภาษาโฆษณาที่ผิดพลาดไม่เหมาะสมมาก ส่วนนักเรียนเห็นว่าอยู่ในระดับปานกลาง แสดงให้เห็นว่า วัย ระดับการศึกษา และสังคมของครู ที่แตกต่างจากนักเรียนทำให้การมองปัญหาแตกต่างกันไป การที่ครูต้องเป็นผู้รับผิดชอบในเรื่องความถูกต้องของความรู้ทางภาษาไทย และหลักเกณฑ์ต่าง ๆ ทำให้ครูมองเห็นความบกพร่องได้มากกว่านักเรียน ส่วนนักเรียนนั้น เป็นวัยที่ชอบเลียนแบบ มีแต่ความสนุกสนาน แสวงหาความบันเทิงมากกว่าความรู้หรือความถูกต้อง/ดังนั้น เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูและนักเรียน เกี่ยวกับการชมรายการโทรทัศน์มีผลเสียต่อการเรียนภาษาไทยนั้น พบว่า มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน ในส่วนที่มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ 0.05 นั้น ได้แก่ รายการโทรทัศน์มีคำคะนอง (สแลง) ทำให้ภาษาวีดิ ใช้ประโยคกำกวมทำให้เข้าใจผิดพลาด ทำให้นักเรียนได้แบบอย่างในการสร้างคำและสำนวนขึ้นใหม่ ผิดจากแบบแผนและใช้คำฟุ่มเฟือยระบบส่วนใหญ่ของภาษา เช่น ใช้ลักษณะนามผิด วางส่วนขยายของประโยคผิดที่ ซึ่งตรงกับผลการวิจัยของ ศิวะพร สุคนธ์พงศ์เผ่า (2521: 91) ที่พบว่า สื่ออิเล็กทรอนิกส์มีการใช้คำสแลงทำให้ภาษาวีดิ สร้างสำนวนขึ้นใหม่ ผิดจากแบบแผน และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ศรีจุง คณิตกุล (2509: 62-64) ที่พบว่า นักเรียนได้ตัวอย่างคำสแลงจากสื่อมวลชน นอกจากนั้นยังสอดคล้องกับการวิจัยของ สุนันทา ไสร์จัจ (2511: 86-91) ที่พบว่านักเรียนเขียนสะกดการันต์ผิด เพราะสื่อมวลชนให้ตัวอย่างผิด ๆ แก่เด็กนักเรียน รวมทั้งการวิจัยของ สุรีย์ประภา ครัยเวช (2522: 88-91) ที่พบว่า ภาษาโฆษณามักใช้คำพูดหรือข้อความที่เกินจริงและมีการสร้างสำนวนที่ผิดจากแบบแผนเดิม และการวิจัยของ วรณฉวี อุคตสวัสดิ์ (2527: 61-65) ซึ่งพบว่า การเสนอข่าวของสถานีโทรทัศน์มีความบกพร่องทางด้านการใช้คำ สำนวนหรือข้อความ และความบกพร่องทางด้านการวางตำแหน่ง

คำหรือกลุ่มคำ เพื่อขจัดความบกพร่องทางการใช้ภาษาคงกล่าวให้หมด จึงควรที่จะได้มีการร่วมมือกันแก้ไข โดยเฉพาะสถานีโทรทัศน์ควรจะได้รับผิดชอบเกี่ยวกับเรื่องความถูกต้องเหมาะสมของภาษาที่ใช้ในรายการโทรทัศน์ ซึ่งเรื่องนี้ได้มีผู้ทำการวิจัยและได้เสนอแนะไว้เป็นอันมาก คือ จันทรนวล พรหมมาส (2511: 35-37) ได้เสนอแนะไว้ว่า ควรมีการปรับปรุงภาษาที่สื่อมวลชนใช้ เพราะเป็นแหล่งสำคัญในการแพร่ภาษามืด ๆ ไปสู่ประชาชน สื่อมวลชนมีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาของนักเรียนมาก ฉะนั้นควรมีการแนะนำหรือควบคุมการใช้ภาษาของสื่อมวลชนต่าง ๆ ให้ถูกต้อง นำฟัง นำอ่านกว่าที่เป็นอยู่นี้ เพื่อช่วยแก้ปัญหการแพร่ภาษามืด ๆ ให้ลดน้อยลง และสายสุพรรณ สุพรรณพรรค (2516: 32-35) ก็ได้เสนอแนะไว้สอดคล้องกับ จันทรนวล พรหมมาส ว่าสถานีโทรทัศน์ควรกวดขันเรื่องการใช้ภาษาให้ถูกต้อง โดยเฉพาะในการพากย์ภาพยนตร์ และการโฆษณาสินค้า เพราะการที่เด็กได้ยินภาษาสำนวนที่ไม่ถูกต้องเสมอ ๆ อาจทำให้เกิดความเคยชินและนำไปใช้จนคิดเป็นนิสัย

4. ความคิดเห็นของครูภาษาไทยและนักเรียนเกี่ยวกับรายการโทรทัศน์ให้ความรู้ และช่วยเพิ่มพูนทักษะการฟัง ผลการวิจัยพบว่า ครูเห็นว่ารายการโทรทัศน์ให้ความรู้ทางด้านการฟังปานกลาง ส่วนนักเรียนเห็นว่าให้ความรู้มาก แต่ทั้งครูและนักเรียนเห็นด้วยว่ารายการโทรทัศน์ช่วยเพิ่มพูนทักษะการฟังปานกลาง ในรายช้อย่อยพบว่าครูเห็นด้วยว่ารายการโทรทัศน์ช่วยให้มีโอกาสให้ฟังข่าวสารและเนื้อหาความรู้มากขึ้น ช่วยให้ผู้ชมรู้จักฟังเพื่อความเพลิดเพลินมาก ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ศิวะพร สุคนธ์พงศ์เพ่า (2521: 92) ที่พบว่าสื่ออิเล็กทรอนิกส์มีบทบาทในการส่งเสริมทักษะการใช้ภาษาในด้านการฟัง ช่วยส่งเสริมทักษะการจับใจความ เกิดความเข้าใจในเรื่องที่ฟัง ได้ความรู้เพิ่ม เกิดความคิดใหม่ ๆ และรู้จักฟังอย่างมีวิจารณญาณ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ปารีชาติ หุคิน้อย (2524: 68) ซึ่งพบว่า ครูภาษาไทยมีความเห็นว่าสื่อมวลชนช่วยส่งเสริมการใช้ภาษาไทยของนักเรียนด้านการฟัง โดยได้รับความรู้และความคิดเห็นใหม่ ๆ เพิ่มขึ้น จากการฟังข่าวสาร บทความ และความรู้ด้านต่าง ๆ รวมทั้งเห็นตัวอย่างการใช้ภาษาทั้งที่ดีและไม่ดี แสดงให้เห็นว่า โทรทัศน์เป็นสื่อมวลชนที่มีผลต่อการฟังของนักเรียนอย่างมาก ดังนั้น หากครูรู้จักนำรายการโทรทัศน์มาช่วยในการสอน และนักเรียนรู้จักเลือกชมรายการโทรทัศน์โดยการแนะนำจากครูหรือด้วยวิจารณญาณของตนเองแล้ว โทรทัศน์จะมีส่วนช่วยเสริมความรู้และเพิ่มพูนทักษะการฟังได้เป็นอย่างมาก

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูภาษาไทยและนักเรียนเกี่ยวกับรายการโทรทัศน์ ให้ความรู้ในด้านการฟัง ผลการวิจัยพบว่า โดยเฉลี่ยแล้วมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ 0.05 ส่วนในด้านช่วยเพิ่มพูนทักษะการฟังนั้น แยกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน แสดงให้เห็นว่า ครูและนักเรียนมีความเห็นสอดคล้องกันในเรื่องของทฤษฎีความรู้เกี่ยวกับการฟัง แต่มีความเห็นไม่สอดคล้องกันในด้านการปฏิบัติการฝึกฝนทักษะ

5. ความคิดเห็นของครูภาษาไทยและนักเรียนเกี่ยวกับรายการโทรทัศน์ให้ความรู้ และช่วยเพิ่มพูนทักษะการพูด ผลการวิจัยพบว่า ครูเห็นด้วยว่า รายการโทรทัศน์ให้ความรู้มาก ในด้านการพูด ส่วนนักเรียนเห็นว่าให้ความรู้ปานกลาง ทั้งครูและนักเรียนเห็นด้วยว่ารายการโทรทัศน์ช่วยเพิ่มพูนทักษะการพูดปานกลาง ในรายช้อย่อยที่ทั้งครูและนักเรียน มีความเห็นสอดคล้องกันว่า รายการโทรทัศน์ให้ความรู้เกี่ยวกับการพูดต่อหน้าประชุมชนมาก เช่น การบรรยาย การอภิปราย ได้วาทิ การสนทนา การสัมภาษณ์ ให้ความรู้เกี่ยวกับวิธีการพูด ของโฆษก พิธีกร ให้ความรู้เกี่ยวกับการใช้เสียงและน้ำเสียงที่เหมาะสมในการพูด ให้ความรู้เกี่ยวกับการแสดงออกทางสีหน้าท่าทางในขณะที่พูด ให้ความรู้เกี่ยวกับการแต่งกาย ที่เหมาะสมกับโอกาสที่พูด ให้ความรู้เกี่ยวกับศิลปะในการพูด ได้แก่ มีหน้าตายิ้มแย้มแจ่มใส แสดงความเป็นกันเองกับผู้ฟัง การใช้คำที่มีเสียงรูกเร้าให้ผู้ฟังเกิดอารมณ์ต่าง ๆ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ คิวะพร สุคนธ์หงส์เผ่า (2521: 92) ที่พบว่า สื่ออิเล็กทรอนิกส์ส่งเสริมทักษะการพูด สื่ออิเล็กทรอนิกส์ แสดงแบบอย่างในการพูดลักษณะต่าง ๆ เป็นแบบอย่างในการใช้คำพูดที่เร้าความสนใจให้ติดตามรายการ เป็นตัวอย่างในการทอดเสียง เน้นเสียงและสอดใส่ความรู้สึก เป็นแบบอย่างในการใช้คำสุภาพที่เหมาะสมกับรายการและฐานะของบุคคล เป็นตัวอย่างในการพูดภาษาที่ดีและไม่ดี เป็นตัวอย่างในการพูดในที่ชุมชน และเป็นตัวอย่างในการถ่ายทอดความคิดออกมาเป็นคำพูดที่สื่อความหมายให้เข้าใจกัน และยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ปาริชาติ พุดน้อย (2524: 68) ซึ่งพบว่า ครูภาษาไทยเห็นว่าสื่อมวลชนช่วยส่งเสริมการใช้ภาษาของนักเรียนด้านการพูด โดยได้แบบอย่างการออกเสียงตัว ร ล และตัวควบกล้ำได้เห็นอย่างการพูดที่ดีและไม่ดี แสดงให้เห็นว่า รายการโทรทัศน์สามารถเป็นแบบอย่างการฝึกทักษะการพูดได้ หากครูได้แนะนำตัวอย่างที่ดีและถูกต้องให้นักเรียนถือ เป็นแบบอย่างในการฝึก

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูและนักเรียนเกี่ยวกับรายการโทรทัศน์ให้ความรู้ทางด้านการพูด พบว่า โดยเฉลี่ยแล้วมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ 0.05 แต่ในด้านการช่วยเพิ่มพูนทักษะการพูดนั้น แยกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน แสดงให้เห็นว่า ครูและนักเรียนมีความคิดเห็นสอดคล้องกันในเรื่องทฤษฎีความรู้ทางด้านการพูด แต่ไม่สอดคล้องกันในเรื่องของการปฏิบัติฝึกฝนทักษะ

6. ความคิดเห็นของครูภาษาไทยและนักเรียนเกี่ยวกับรายการโทรทัศน์ให้ความรู้ทางด้านการอ่านและช่วยเพิ่มพูนทักษะการอ่าน ผลการวิจัยพบว่า ทั้งครูและนักเรียนเห็นด้วยว่ารายการโทรทัศน์ให้ความรู้ทางด้านการอ่านและช่วยเพิ่มพูนทักษะการอ่านปานกลางและเห็นด้วยว่ารายการโทรทัศน์ให้ความรู้มากเกี่ยวกับการอ่านแบบต่าง ๆ เช่น อ่านข่าว อ่านสารคดี ประกาศ โฆษณา ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ศิวะพร สุคนธ์พงศ์เผ่า (2521: 92) ที่พบว่า สื่ออิเล็กทรอนิกส์เป็นแบบอย่างในการอ่านที่ถูกจังหวัดจันทบุรี และ เป็นตัวอย่างในการอ่านคำยากหรือคำย่อต่าง ๆ เนื่องจากรายการโทรทัศน์มีความแตกต่างกันไปตามรูปแบบและวิธีการนำเสนอรายการ ดังนั้น การพูด การอ่าน จึงต้องมีลักษณะวิธีการเฉพาะเพื่อให้เหมาะสมกับรายการ สิ่งเหล่านี้ต้องอาศัยความรู้ ศิลปะต่าง ๆ ของผู้จัดผู้ดำเนินรายการ นับว่าเป็นความรู้ที่มีประโยชน์แก่นักเรียน ซึ่งผลการวิจัยของ ปาวิชาติ พุดน้อย (2524: 68) ที่พบว่า ครูภาษาไทยเห็นว่าสื่อมวลชนช่วยส่งเสริมด้านการอ่านของนักเรียนโดยได้แบบอย่างศิลปะการอ่านชนิดต่าง ๆ

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูและนักเรียนเกี่ยวกับรายการโทรทัศน์ให้ความรู้ทางด้านการอ่าน ผลการวิจัยพบว่า แยกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน ส่วนในด้านการช่วยเพิ่มพูนทักษะการอ่านนั้นไม่แตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ 0.05 แสดงให้เห็นว่าครูและนักเรียนมีความเห็นไม่สอดคล้องกันในเรื่องของทฤษฎีความรู้ แต่มีความเห็นสอดคล้องกันในด้านการปฏิบัติฝึกฝนทักษะ

7. ความคิดเห็นของครูภาษาไทยและนักเรียนเกี่ยวกับรายการโทรทัศน์ให้ความรู้ทางด้านการเขียนและช่วยเพิ่มพูนทักษะการเขียน ผลการวิจัยพบว่า ทั้งครูและนักเรียนเห็นด้วยว่ารายการโทรทัศน์ให้ความรู้ทางด้านการเขียนและช่วยเพิ่มพูนทักษะการเขียนปานกลาง ครูและนักเรียนมีความเห็นไม่สอดคล้องกัน คือ ครูเห็นด้วยว่ารายการโทรทัศน์ให้ความรู้เกี่ยวกับ

การเขียนตัวสะกดการันต์ในคำชนิดต่าง ๆ เช่น ศัพท์บัญญัติ ราชศัพท์ ให้ความรู้เกี่ยวกับการเว้นวรรคตอนในการเขียนน้อย ส่วนนักเรียนเห็นว่าให้ความรู้ปานกลาง แสดงให้เห็นว่าครูเห็นว่ารายการโทรทัศน์ให้ประโยชน์ทางการเขียนน้อย ทั้งนี้เพราะครูมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการเขียนมากกว่านักเรียน จึงสามารถที่จะบอกได้ว่ารายการแต่ละรายการให้ความรู้ด้านนี้มากน้อยเพียงใด ทั้งครูและนักเรียนเห็นด้วยว่า รายการโทรทัศน์ช่วยให้สามารถเขียนร้อยกรองได้ดีขึ้นน้อย ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ<ปาริชาติ พุดน้อย (2524: 68) ที่พบว่า ครูภาษาไทยเห็นว่า สื่อมวลชนช่วยส่งเสริมการใช้ภาษาของนักเรียนด้านการเรียน โดยได้แบบอย่างของการเขียนแบบต่าง ๆ น้อย

เมื่อ เปรียบเทียบความคิดเห็นของครูและนักเรียนเกี่ยวกับรายการโทรทัศน์ให้ความรู้ และช่วยเพิ่มพูนทักษะการเขียน พบว่า แยกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานในรายช้อย่อยนั้นครูและนักเรียนมีความเห็นว่ารายการโทรทัศน์ให้ความรู้เกี่ยวกับการเขียนภาษาโฆษณา การเขียนประกาศ ช่วยให้สามารถเขียนคำได้ถูกต้องตามพจนานุกรม ช่วยให้สามารถเขียนร้อยแก้วได้ดีขึ้น เช่น บทความ สารคดี ข่าว ไม่แตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ 0.05 แสดงให้เห็นว่าโดยเฉลี่ยแล้ว ครูและนักเรียนมีความเห็นไม่สอดคล้องกันทั้งในด้านทฤษฎี และปฏิบัติฝึกฝนทักษะ

8. ความคิดเห็นของครูภาษาไทยและนักเรียนเกี่ยวกับรายการโทรทัศน์ให้ความรู้ทางหลักภาษาและวรรณคดี ผลการวิจัยพบว่า ทั้งครูและนักเรียนเห็นด้วยว่ารายการโทรทัศน์ให้ความรู้ทางหลักภาษาและวรรณคดีปานกลาง เมื่อพิจารณารายช้อย่อยครูและนักเรียนเห็นว่ารายการโทรทัศน์ให้ความรู้เกี่ยวกับฉันทลักษณ์ ได้แก่ ลักษณะและการแต่งร้อยกรองชนิดต่าง ๆ เช่น โคลง ฉันท์ กาพย์ กลอน ร่าย ให้ความรู้เกี่ยวกับคำประพันธ์รูปแบบใหม่ เช่น กลอนเปล่าน้อย ครูและนักเรียนเห็นด้วย แสดงให้เห็นว่า ทั้งครูและนักเรียนเห็นว่ารายการโทรทัศน์ให้ความรู้ทางด้านนี้น้อย ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากว่า ความรู้ทางด้านนี้ต้องใช้การสืบทอดอย่างมีขั้นตอน และมีการฝึกฝนอย่างจริงจังจึงไม่สามารถที่จะนำความรู้ด้านเนื้อหามาสอดแทรกไว้ในรายการต่าง ๆ หากจะประสงค์ให้มีการอนุรักษ์เอกลักษณ์ไทย และส่งเสริมศิลปะทางร้อยกรองโดยตรงก็ควรจะได้มีการจัดรายการส่งเสริมด้านนี้โดยตรง ครูเห็นด้วยว่ารายการโทรทัศน์ให้ความรู้เกี่ยวกับระเบียบแบบแผนของหลักภาษาไทย ให้ความรู้เกี่ยวกับศัพท์ต่าง ๆ เช่น ศัพท์บัญญัติ ราชศัพท์ น้อย ส่วนนักเรียนเห็นว่าให้ความรู้ปานกลาง แสดงให้เห็นว่า

ครูมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกฎเกณฑ์ทางหลักภาษา และคำศัพท์มากกว่านักเรียน จึงสามารถจะบอกได้ว่ารายการโทรทัศน์ให้ประโยชน์ ให้ความรู้ทางด้านนี้มากน้อยเพียงใด

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูและนักเรียนเกี่ยวกับรายการโทรทัศน์ให้ความรู้ทางหลักภาษาและวรรณคดี พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานส่วนที่ไม่แตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ 0.05 ได้แก่รายการโทรทัศน์ให้ความรู้เกี่ยวกับสุภาษิต ส่วนวนคำพังเพย ให้ความรู้เกี่ยวกับขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรมเกี่ยวกับภาษาไทย เช่น เพลงพื้นเมือง เพลงไทยเดิม

จากผลการวิจัย แสดงให้เห็นว่ารายการโทรทัศน์มีทั้งผลดีและผลเสียต่อการเรียนภาษาไทยของนักเรียน ในส่วนที่เป็นผลดีคือ ให้ความรู้ทางภาษาไทยและการใช้ภาษา ตลอดจนช่วยในการฝึกทักษะในการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน ในส่วนที่เป็นผลเสียนั้น ได้แก่ ความผิดพลาดบกพร่องเกี่ยวกับการเสนอความรู้ทางภาษาไทย และการใช้ภาษาที่ไม่ถูกต้องและเหมาะสมของการโฆษณา โฆษณ พิธีกร ดังนั้น หากครูภาษาไทยสามารถนำส่วนดีของรายการโทรทัศน์มาใช้ให้เป็นประโยชน์ นำมาเป็นอุปกรณ์การสอน หรือจัดกิจกรรมการเรียนการสอน จะช่วยให้นักเรียนสนใจ เรียนมากขึ้น และช่วยชี้แนะแนวทางในการเลือกชมรายการโทรทัศน์ที่ดีมีประโยชน์ ก็จะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนภาษาไทยของนักเรียนอย่างยิ่ง ในทำนองเดียวกัน หากสถานีโทรทัศน์ ผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่ายมีความรับผิดชอบ ระมัดระวังในการเสนอรายการแล้ว รายการโทรทัศน์จะมีประโยชน์ต่อผู้ชมอย่างมาก

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิเคราะห์และอภิปรายผลถึงความคิดเห็นของครูภาษาไทยและนักเรียนเกี่ยวกับรายการโทรทัศน์ที่มีผลต่อการเรียนภาษาไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย มีข้อเสนอแนะดังนี้

1. ข้อเสนอแนะสำหรับครูภาษาไทย

1.1 ครูภาษาไทยควรนำรายการโทรทัศน์ที่ดีมาใช้ประโยชน์ในการเรียนการสอนภาษาไทยมากขึ้น โดยเฉพาะในด้านการฝึกทักษะการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน

1.2 ครูภาษาไทยควรชี้แนะถึงความถูกต้องเหมาะสมเกี่ยวกับความรู้ทางภาษาไทยและการใช้ภาษาในรายการโทรทัศน์ให้นักเรียนได้รู้และเข้าใจ สามารถนำไปใช้ได้ถูกต้อง

1.3 ครูควรช่วยแก้ไขความผิดพลาดคลาดเคลื่อน และความบกพร่องของความรู้ทางภาษาไทยและการใช้ภาษาในรายการโทรทัศน์ โดยการนำตัวอย่างมาให้นักเรียนได้วิเคราะห์วิจารณ์และแก้ไข

1.4 ครูควรเป็นผู้ทันสมัย สนใจ และสังเกตการใช้ภาษา การเปลี่ยนแปลงของภาษาในรายการโทรทัศน์อยู่เสมอ

1.5 ครูควรแนะนำและกระตุ้นให้นักเรียนชมรายการโทรทัศน์ประเภทสาระและวิชาการ ความรู้ที่นอกเหนือจากความบันเทิงบ้าง

2. ข้อเสนอแนะสำหรับโทรทัศน์

2.1 สถานีโทรทัศน์ทุกสถานีควรจะตระหนักถึงหน้าที่และความรับผิดชอบต่อสังคม

2.2 ผู้เกี่ยวข้องหรือผู้รับผิดชอบ เกี่ยวกับการจัดรายการโทรทัศน์ควรมีความระมัดระวังกวดขัน เกี่ยวกับความรู้และการใช้ภาษาไทยให้ถูกต้อง

2.3 ควรกำหนดคณูฉติ และอบรมผู้ประกาศ พิธีกรหรือผู้จัดรายการ เพื่อให้เสนอรายการได้อย่างมีคุณภาพและใช้ภาษาอย่างถูกต้อง เหมาะสม

2.4 สถานีโทรทัศน์ควรจัดให้มีผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษาไทยไว้เป็นผู้ตรวจแก้ไข และควบคุมการใช้ภาษาให้ถูกต้อง เหมาะสมก่อนแพร่ภาพออกอากาศ

2.5 สถานีโทรทัศน์ควรลดรายการโฆษณา ลงโฆษณาสินค้าประเภทสุรา และควรควบคุมในด้านถ้อยคำสำนวนที่ใช้ในการโฆษณา

3. ข้อเสนอแนะสำหรับรัฐบาล

3.1 รัฐบาลควรให้ความสนใจ ส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการจัดรายการโทรทัศน์ที่มีคุณภาพ และเป็นรายการที่อนุรักษ์และส่งเสริมเอกลักษณ์ไทย

3.2 คณะกรรมการบริหารวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ (กบว.) ควรกำหนดหลักเกณฑ์ในการพิจารณารายการโทรทัศน์ให้แน่นอน เพื่อใช้เป็นแนวทางปฏิบัติของสถานีโทรทัศน์ได้ และควรมีมาตรการในการควบคุมรายการโทรทัศน์อย่างมีประสิทธิภาพ

3.3 กระทรวงศึกษาธิการควรสนับสนุนให้มีการจัดรายการโทรทัศน์เพื่อส่งเสริมความรู้ทางภาษาไทยให้มากขึ้น

4. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไป

4.1 ศึกษาและเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูภาษาไทยและนักเรียน เกี่ยวกับรายการโทรทัศน์ที่มีผลต่อการเรียนภาษาไทยของนักเรียนในกรุงเทพมหานครและส่วนภูมิภาค

4.2 ศึกษาลักษณะการใช้ภาษาของบทพากย์ภาพยนตร์จีนกำลังภายในที่เสนอฉายทางโทรทัศน์ว่าเป็นอย่างไร มีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาไทยของนักเรียนเพียงใด

4.3 ศึกษาและเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูและนักเรียน เกี่ยวกับรายการโทรทัศน์ที่มีผลต่อการเรียนวิชาอื่น ๆ

4.4 วิเคราะห์บทบาทของโทรทัศน์ในการอนุรักษ์และสืบทอดวัฒนธรรมไทย

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย